

GÉCZI JÁNOS

Amelyen nem megy át

A festményen túl sok a szenvedés.
 Aggályomat a főhős mozdulata oszlatja el.
 A szent elbillent fejjel példázza,
 milyen nyomorúságos, romlékony,
 ha négy szemközt vagyunk az anyaggal.

A kápolnát a polgárok
 a hegy meredélyére emelték,
 hol vetővirágok virítanak,
 s a borostyán fényhajtásait belepik,
 mérgező mézet gyűjtve róluk, a méhek.

Fesztes klorofilzsák lóg kocsányon,
 ki hozzáér, annak felhasad,
 s a terméstokból spriccelő víz sugár
 messzire lövi a magvakat. Lövellni a jövőbe
 a nagy szeretkezések végével lehet.

A hegyoldal megrándul, felsikolt
 a csupasz nyakú madár, és a tenger
 kék combizmainál beleremeg.
 A dolgok a fény olajában áznak,
 mielőtt visszahúzódva arra várnak,

hogyan befejeződjék a világ.
 A széket a víz szélére rakva nézem,
 a végtelenből mennyi marad.
 Alám nyúl a tenger, s ráemel sok erű tenyerére.
 Átlapozom az út enciklopédiáját, kezdettől végig.

Ismétlem magamra magamat.
 A Sveti Roknál a sztrádán félreállok, gallyat
 török a bokorról, amíg csurog belőle a napkelte.
 A harasztok, a töbrök, a pára, a köd,
 völgyekbe szorult felhők foltjai.

Piros közlekedési karikák,
 az aszfaltból dallamot kinyerő kerekék.
 Az Otvoreni FM Asaf Avidamtól Amy Winehouse-ig.
 A völgyhíd magasabb, a szurdok mélyebb.
 Alagutak, amelyeken nem megy át a lélek.

Acélkék fecske

A falnak dütött háttal figyelem,
létezik olyan szín,
amely nem mindenki számára érzékelhető.
Van, aki a madarat nem képes látni,
számára az acélkék fecske pusztán csivitelés.

Nyom

A marokban roncsolódik össze,
ahogyan a gyűrött zsebkendő.
Alakján nyomát hagyja
a gyors élet szinuszvonalra.
Magába gyűjti a nedveket.
Zizeg leveleivel a nyárfára.
Nem láthatók benne a görbék,
az egyenletek,
Mandelbrottal és Eukleidésszel,
habár modelljei az univerzumnak.

Nem elég

Látom, hogyan villan
a képernyőn a villámok fénye.
Hol egyszer, hosszasan,
hol pedig szüneteket tartva többször.
Az ajtóüvegen, a terasz asztalán hagyott két poháron.
Velem együtt bámulják bárgyú történetét
valami dél-amerikai szerelemnek.
A bővített mondatok közt egyre-másra elkéklének
és cikáznak istenien, mint akiknek
nem elég a hely a mindenségben.
Szükséges a visszfény
és a visszaverődő, eget ostromló csattogás.